

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 19 lipca 2016 r.

Poz. 4087

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.302.2016 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 20 maja 2016 r.

Na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie województwa (tekst jedn. Dz. U. z 2016r. poz. 486 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr V/21/9/2016 Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 18 kwietnia 2016 roku w sprawie nadania statutu Regionalnemu Instytutowi Kultury w Katowicach, w części określonej w:

- § 6 i § 8 załącznika do uchwały, jako niezgodnej z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 406 z późn. zm.), dalej jako „ustawa”;
- § 14 ust. 1 załącznika do uchwały, jako niezgodnej z art. 13 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą Sejmik Województwa Śląskiego nadał statut Regionalnemu Instytutowi Kultury w Katowicach, stanowiący załącznik do uchwały.

Przepis art. 13 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej zawiera upoważnienie do nadania statutu instytucji kultury przez organizatora (organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego). Charakter normatywny uchwały podjętej na podstawie ww. przepisu przesądza o konieczności formułowania zawartych w niej postanowień jedynie na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. Oznacza to, że wszystkie unormowania takiej uchwały muszą precyzyjnie realizować delegację ustawową i nie mogą swym zakresem przekraczać jej granic.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy statut zawiera:

- 1) nazwę, teren działania i siedzibę instytucji kultury;
- 2) zakres działalności;
- 3) organy zarządzające i doradcze oraz sposób ich powoływania;
- 4) określenie źródeł finansowania;
- 5) zasady dokonywania zmian statutowych;
- 6) postanowienia dotyczące prowadzenia działalności innej niż kulturalna, jeżeli instytucja zamierza działalność taką prowadzić.

Zgodnie z przepisem § 6 ust. 1 Statutu, stanowiącego załącznik do uchwały, „Zadania Instytutu w zakresie upowszechniania, promocji i ochrony materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego województwa Śląskiego wykonuje Śląskie Centrum Dziedzictwa Kulturowego, zwane dalej „Centrum”, będące wyspecjalizowaną jednostką wewnętrzną Instytutu”. Główne zadania Centrum, kształtuje przepis § 6

ust. 2 Statutu. Zaś zgodnie z § 6 ust. 3 Statutu „*Działalnością Centrum kieruje wskazany przez Zarząd zastępca dyrektora*”.

W opinii organu nadzoru wskazane powyżej przepisy wykraczają poza delegację ustawową określoną w art. 13 ust. 2 ustawy, katalog spraw podlegających unormowaniu w statucie jest bowiem zamknięty. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy nie wynika, aby Sejmik Województwa Śląskiego został upoważniony do stanowienia w statucie regulacji dot. wewnętrznych jednostek (struktury organizacyjnej) instytucji kultury.

Co więcej materia objęta wskazaną regulacją narusza jednocześnie przepis art. 13 ust. 3 ustawy, zgodnie z którym *organizację wewnętrzną instytucji kultury określa regulamin organizacyjny nadawany przez dyrektora tej instytucji, po zasięgnięciu opinii organizatora oraz opinii działających w niej organizacji związkowych i stowarzyszeń twórców*. Należy bowiem uznać, że regulacje dotyczące Śląskiego Centrum Dziedzictwa Kulturowego jako jednostki wewnętrznej Instytutu stanowią organizację wewnętrzną instytucji kultury i powinny zostać uregulowane w regulaminie organizacyjnym tej instytucji, nie zaś w statucie.

Jednocześnie zgodnie z delegacją ustawową określoną w art. 13 ust. 2 pkt 3 ustawy statut powinien zawierać postanowienia dotyczące organów zarządzających i doradczych oraz sposobu ich powoływania. Tymczasem w § 8 Statutu zawarto regulacje dotyczące **możliwości** powoływania zespołów doradczych. W opinii organu nadzoru, jeżeli zamiarem uchwałodawcy było ustanowienie organów doradczych w postaci zespołów doradczych winien to zrobić w sposób kategoriyczny, a nie przewidywać jedynie taką możliwość. Natomiast jeśli zamiarem Sejmiku Województwa Śląskiego nie było nadawanie charakteru organu doradczego zespołom przewidzianym w § 8 Statutu, a jedynie określenie dodatkowych podmiotów mających wpływ na funkcjonowanie instytucji kultury, taką regulację należałoby uznać za wykraczającą poza delegację ustawową, gdyż art. 13 ust. 2 ustawy nie przewiduje możliwości określenia w statucie innych elementów, niż tych wymienionych w delegacji ustawowej.

Ponadto, zastrzeżenia organu nadzoru budzi regulacja zawarta w § 14 ust. 1 Statutu, dotycząca jedynie **możliwości** prowadzenia działalności gospodarczej. Zgodnie z tym przepisem „*Instytut może prowadzić, jako dodatkową, działalność gospodarczą w oparciu o właściwe przepisy prawa regulujące prowadzenie działalności gospodarczej*”. W ocenie organu nadzoru statut, jako podstawowy akt działalności instytucji kultury, powinien zawierać kategoriyczne unormowania odpowiadające rzeczywistej sytuacji, a nie przewidywać jedynie pewne możliwości. Przedmiotowa regulacja powoduje zatem niejasność i nieprecyzyjność uchwały, co do prowadzenia lub też nie, określonej działalności gospodarczej. Nie jest również dopuszczalne odesłanie w całości w tym zakresie do odrębnych przepisów, w sytuacji, gdy to na organizatorze instytucji kultury ciąży obowiązek określenia zasad prowadzenia takiej działalności. Samą możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez instytucje kultury przewidział już bowiem ustawodawca, a konieczność przestrzegania przepisów prawa przy jej prowadzeniu jest oczywista. Podkreślił to również Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w swym wyroku z dnia 30 stycznia 2013 r.: „*W żadnym wypadku nie można więc uznać, że statut może nie zawierać żadnego uregulowania w zakresie postanowień dotyczących prowadzenia działalności innej niż kulturalna, jeżeli taką działalność zamierza prowadzić, a co do sposobu jej prowadzenia może odsyłać do ogólnych zasad określonych odrębnymi przepisami*”(wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 673/12 publ. orzeczenia.nsa.gov.pl)

Z uwagi na powyższe stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w części należy uznać za uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Stwierdzenie nieważności zarządzenia wstrzymuje jego wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz